

forskellige Lærerkursus anderledes i det kommende Aar end i Aar. I Aar har man f. Eks. helt standset Statens Kursus for Husholdningslærerinder. Man har Bygningen, Lokalerne, staaende, og man har Forstanderinden, der formodentlig skal have sin Løn. Bygningen staar tom, og Forstanderinden er uden Virksomhed. Imidlertid yder Staten store Tilskud til de private Skoler for Husholdningslærerinder, det synes at være ganske mærkelige Forhold. Noget lignende gør sig gældende med Hensyn til Sløjdlærerkursus. Man har indskrænket Sløjdlærerkursusene paa Statens Skoler til $\frac{1}{3}$ af, hvad de tidligere har været, men samtidig opretter en privat Lærer et Kursus for Sløjdlærere, og ham giver man Tilskud; dèr yder man Pengene, medens Statens Lokaler staar tomme.

Endelig vil jeg fremkomme med en Henstilling til den højtærede Justitsminister angaaende den ganske urimelig Korrighed og Smaalighed, hvormed Viborg Sindssygehospital administreres. Forplejningen her, saa vel til Patienterne som til Personalet, er under al Kritik. Desværre er det jo saaledes, at de af Statens Sindssygehospitaler, der kan administrere billigst, de faar Ros fra oven, selv om de kun administrerer billigt, fordi de sparer ganske urimeligt paa Forplejningen. Dertil kommer, at Plejernes Antal er saa ringe, at man ikke kan føre tilstrækkeligt Tilsyn med Patienterne, de gaar undertiden uden Tilsyn, og derfor sker det jo ogsaa en Gang imellem, at de slaar hinanden ihjel. Det er ikke saa længe siden, at der foregik et saadant Drab. Jeg fik det at vide, fordi en Slægtning af den dræbte boede i Viborg, ellers havde det ikke været muligt at faa det at vide. Man synes at have den Opfattelse paa Hospitalet, at hvad der foregaar dèr, hvor Samfundet sender sine mest ulykkelige Mennesker hen, det kommer aldeles ikke andre ved, det holder Anstalten stærkt hemmeligt, og kun rent tilfældig faar man at vide, hvad det er, der foregaar der. Men, som sagt, i Sommer en Gang skete det, at to Patienter for i Hovedet paa hinanden, og den ene blev dræbt, og da man søgte at faa nogle nærmere Oplysninger — det var kun lidt, der var at faa —, fik man at vide, at det var Patienter, som havde Lov at gaa uden Tilsyn, saa der var ingen, der havde Ansvar. I den yderste Ende af den mægtige Have gik en hel Del af de sindssyge, de Patienter, som Samfundet sender ind paa Hospitalet, da man ikke kan have dem til at gaa løse, fordi de er farlige for deres Omgivelser. De gik saa der, hvor der ikke færdes andre Mennesker,

saa de var ganske uden Tilsyn, og derfor var der ingen, der saa den ene fare frem og slaa den anden ihjel. Hvor tidt noget saadant foregaar, ved man ikke, men jeg har faaet oplyst, at det i hvert Fald er det andet Drab, der er foregaaet i 1923. Nu ser jeg nok, at der paa Finansloven stilles Forslag om Bevilling til at faa 8 Plejere mere, men samtidig oplyses det, at Tjenestetiden paa Anstalten endnu ikke er ordnet, saaledes at de Plejere, der har dette vanskelige, ansvarsfulde Arbejde, har 11—12—13 Timers Arbejde daglig. Det maa vel være Meningen, at det skal indskrænkes noget; men jeg tvivler dog stærkt om, at man, selv om man faar disse 8 Plejere mere, vil faa Folk nok, saa der altid kan være tilstrækkeligt Opsyn med Patienterne. Og det er det mindste Krav, man kan stille, at der er Opsyn nok, saa der ikke er saa stor Fare for, at Patienterne kan gaa og slaa hinanden ihjel. Der er navnlig Grund til at fremhæve dette i Forbindelse med, at man i den sidste Tid i Regeringspressen har rost sig af, at paa Statens Sindssygehospitaler kunde man administrere langt billigere end paa Københavns Kommunes Sindssygehospital. Det er ikke saa mærkeligt, naar det foregaar paa den Maade, men jeg synes ikke, det er noget, som de, der har Ansvar for, hvad der foregaar, har Grund til at rose sig af.

Jeg skal slutte med en lille Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Pürschel, der talte forleden og sagde: Vi kender jo Socialdemokraternes Evne til at administrere, vi kender dem fra Hjælpekasserne og andre Steder. Ja, det er jo en almindelig Klage, at hvor Socialdemokraterne administrerer, anvendes der for store Beløb til Hjælpekasserne. Jeg kunde have Lyst til at nævne, hvordan det ser ud i Viborg. Der fik vi forleden forelagt Regnskabet for 1922—23. Der var paa Budgettet opført 60 000 til Hjælpekasse- og Dyrtidsudgifter. Det var ikke noget stort Beløb; men det kunde godt have slaaet til, hvis det var blevet brugt. Men det viste sig, at det konservative Flertal i Hjælpekassebestyrelsen havde været saa økonomisk, at der var sparet omtrent Halvdelen, 27 000—28 000 Kr. Det ser naturligvis udmærket ud i konservative Menneskers Øjne, jeg forstaar, at de fryder sig over en saadan Sparsommelighed. Men naar Regnskabet saa viser, at et stort Beløb af det, der var budgetteret til Hjælpekassen, men ikke brugt, til Gengæld var gaaet over paa Fattigvæsenets Budget, fordi de fattige, som var blevet afvist af Hjælpekassebestyrelsen, havde set sig nødsaget til at henvende sig til det offentlige Fattig-